

Hoofdstuk 1

‘Hé, da’s gek, ze hebben de hele boel weggehaald!’

Ad wijst naar het terrein rondom het Watertorencomplex, terwijl hij met zijn andere hand het roer bedient.

De drie vrienden zijn aan het varen op de rivier. Eigenlijk was het de bedoeling geweest dat ze vanmorgen vroeg al in hun boot zouden stappen, maar een dikke mist belemmerde dat plan. Daarnaast was het een hele uitdaging om de boot te pakken te krijgen. De voorgaande week was er heel veel regen gevallen en daardoor stond de krib bijna helemaal onder water. Maar uiteindelijk lukte het om de boot los te krijgen. En nu genieten de drie van hun vaartocht. De nieuwe buitenboordmotor, die zojuist nog op volle toeren draaide, is van vol gas teruggevallen naar stationair, en pruttelt tevreden. Terwijl ze op de golven dobberen, kijken de jongens vol verbazing naar het eens zo ondoordringbare terrein aan het water. Het Wtc, zoals de jongens de vervallen watertoren noemen, staat er nu eenzaam bij op de kale oever.

‘Nou zeg, dat is ook geen gezicht’, moppert Arend. ‘Willen ze hier nu ook al huizen neerzetten?’

‘‘t Is in elk geval beter dan de huisvesting van die schurken die voor zo veel ellende hebben gezorgd’, relativeert Ad.

‘Dat wel, maar je kon er best fijn rondstruinen’, brengt Erik in. ‘En er zaten nogal wat vogels in die struiken en bosjes!’

‘Ja, vreemde vogels, op twee benen’, grinnikt Arend, duidend op de figuren die enkele maanden geleden opgepakt

werden, nadat ze Erik in gevaar hadden gebracht. Het was allemaal goed afgelopen, maar de gebeurtenis staat bij de vrienden in het geheugen gegrift.¹

‘Zullen we even bij de toren gaan kijken?’ oppert Ad en hij stuurt direct naar het strandje. Binnen no-time wippen de drie op de oever. Erik legt de boot met de ketting vast aan een stalen buis die tussen de basaltkeien van het talud staat. Dan struinen ze naar het grote stenen gevaarte. Nu alles eromheen zo kaal is, lijkt het alsof het terrein veel kleiner is dan voorheen.

‘NIET BETREDEN POLITIE!’ Triomfantelijk houdt Arend een stuk afzetlint omhoog, dat hij zojuist opraapte. Hij gaat breeduit voor Erik en Ad staan. ‘Halt, niet verder’, commandeert hij.

Maar voordat hij erop bedacht is, hebben zijn maats hem al tegen de vlakte gewerkt.

‘Jullie hebben totaal geen respect voor de pliessie’, kreunt hij, terwijl Erik en Ad boven op hem zitten.

‘Nee, die agentjes van tegenwoordig zijn gewoon niks waard’, zegt Erik, maar dat laat Arend zich niet zomaar zeggen. Hij geeft een enorme brul en weet zich in een mum van tijd onder beide jongens uit te werken. Razendsnel wikkelt hij het lint om zijn beide vrienden heen. Bijna was dat gelukt, maar Ad weet zich door een slimme draai uit de omwikkeling te werken.

Nu heeft Erik zijn beide maats tegen zich. Ad en Arend

1 Zie deel 1 in deze serie: *Misdaad rond het Wtc*

doen allebei hun best om Erik in het lint te wikkelen. Met een woeste schreeuw begint hij zich te bevrijden uit zijn benarde positie.

‘Kijk, hij gaat helemaal door het lint’, hijgt Arend lachend terwijl hij Erik laat gaan.

Dat lint is een stille getuige van het onderzoek dat hier plaatsvond, nadat de politie een inval gedaan had in de watertoren. Ze heeft daarbij een grote hoeveelheid aan xtc-pillen in beslag genomen. Het onderzoek is inmiddels afgerond, en het Wtc is daarmee ook weer vrijgegeven.

Even later lopen de drie gebroederlijk verder het terrein op. Ze lopen tot dicht bij de toren en zien dat bij de toegangsdeur het lint ook weggehaald is. De deur staat wijd open waardoor je meteen de zwartgeblakerde binnenkant ziet.

‘Kom, we gaan even binnen kijken’, zegt Arend, maar daar voelt Erik niet voor. Hij weet best dat er geen gevaar meer schuilt in de toren, maar nu hij zo dichtbij is, beleeft hij de angstige ogenblikken opnieuw. Resoluut draait hij zich om en loopt naar de andere zijde van de toren. Hier staat het half ingestorte pomphuis, waarin nog enkele struiken recht omhoog groeien. Dwars door het ingezakte dak steken zij hun takken naar buiten. Een paar mussen vliegen met kwetterend kabaal uit de struiken, nu een tweebenig figuur hun rust komt verstoren.

‘Hé Erik, waar zit je?’

Zijn maats roepen hem en Erik duikt weg achter de half ingestorte muur.

Zoekend lopen Ad en Arend rond het complex. Als Erik

ze dichtbij hoort komen, springt hij achter de muur vandaan een schreeuwt: 'Handen omhoog!'

De jongens schrikken een ogenblik.

'Daar had ik jullie even te pakken!' lacht Erik. 'Zullen we weer teruggaan naar de boot? We kunnen nu wel naar de overkant varen', stelt hij voor. 'De mist is nagenoeg weg, dus we kunnen veilig oversteken.'

Vol gas varen ze weg richting de overkant. De dichte mist van vanochtend is verdwenen, maar het is nog wel een beetje nevelig. De middag is al ver gevorderd. Een waterig zonnetje probeert tussen de nevels door te schijnen. Als de vrienden langs de oever van de overkant varen, komen de zwakke lichtbundels tussen de takken van de kromme wilgen door. Het lijkt net of er allemaal aparte zonnestrallen schijnen.

De jongens komen aan bij 'hun' strandje en varen de boot een stukje het zand op. Ze springen van boord en slepen de ketting mee, die ze aan de vaste paal boven op de bult vastmaken.

'Bah, wat een rommel', moppert Ad opeens.

En dan zien de anderen het ook: bierblikjes, plastic zakken, diverse stukken zwartgeblakerd hout, wel een stuk of tien lege sigarettenpakjes, her en der peuken ... Zelfs binnen in hun mooie hut zien ze overal uitgetrapte peuken.

'Dit is toch niet normaal', foetert Arend. 'Wat doen die lui in onze hut!'

'Kijk nou eens, hier liggen een paar ballonnen!' roept Erik verbaasd uit.

'Zeker een feestje gevierd', meent Ad.

‘Nee joh, dat zijn ballonnen die ze vullen met lachgas, dan raken ze even in een roes en kunnen ze de hele wereld weer aan. Tenminste, dat denken ze. Maar lachgas is heel gevaarlijk. Je kunt er een ernstige handicap door oplopen, een dwarslaesie’, weet Arend. ‘Ik weet wel dat ik het niet eens wil proberen!’

‘Kom op, we gaan alles hier uitmesten. We kunnen wel alles in die plastic tassen doen’, zegt Ad terwijl hij naar drie tassen wijst in de hoek van de hut. En de daad bij het woord voegend, begint Ad al de rommel op te rapen.

Zelfs de hardstenen tafel, die de vrienden gebruiken met een barbecue, zit onder allerlei vette troep. Het lijkt wel uitgesmeerde mayonaise. Arend probeert met een stuk van een oude krant de meeste drab weg te halen. Het resultaat is bedroevend.

‘Laat maar even zitten, Arend, dat doen we volgende keer wel, dan nemen we weer schoonmaakmiddelen mee’, zegt Ad.

Ondertussen loopt Erik met de tassen naar de boot en gooit ze onder de voorste bank. Vervolgens spoelt hij zijn handen schoon in het rivierwater, en dat voorbeeld volgen de andere jongens ook.

Ontstemd speuren de drie rondom de hut of er nog meer rommel ligt. Maar zo te zien hebben ze alles gehad.

‘We moeten een hangslot kopen, dan sluiten we de hut voortaan af’, stelt Erik voor.

‘Goed plan, maat’, broemt Arend. ‘Dan houden we het binnen in ieder geval netjes.’

‘Weet je wat we doen, we gaan even achter op het veldje kijken of er nog reeën lopen!’ stelt Erik voor. ‘En wel je mond houden hè!’

‘Ja baas, we zullen ons best doen’, antwoordt Arend gedwee, en trekt een grimas naar Ad.

Vol goede moed gaan de vrienden op pad. Ze sluipen richting de struiken waarvandaan ze de voorgaande keren de reeën zagen.

‘Huh, wat is dat nou weer!’ Verontwaardigd spuwt Erik de woorden uit terwijl hij wat van de grond raapt.

‘Hé, wij moeten onze mond houden, geldt dat niet voor jou?’ verbaast Ad zich over het luide gepraat van Erik.

Arend begint erom te grinniken.

‘Nou, kijk!’ Erik doet zijn hand open, waarin een koperen huls ligt.

‘Wauw, da’s vast nog van Botje, die kwam hier toch jagen met z’n maat’, veronderstelt Ad.

‘Jaat, met z’n maat in ‘t kwaad’, echoot Arend. ‘Hier ligt trouwens weer een peuk!’

Hoe verder de jongens achter de struiken komen, des te meer peuken liggen er her en der. Ook is het stuk grond waar ze nu lopen platgetrapt en staan er veel afdrucken van schoenen of laarzen. ‘Dat is niet van één keer’, constateert Erik. ‘Hier komen die gasten dus vaker.’

‘Echt waardeloos’, verzucht Ad. ‘Dit is ons plekkie, maar met deze rommel is het niet leuk meer. Zullen we de hut ergens anders neerzetten?’

‘Ben je nu helemaal! Wij waren hier het eerst en ik laat

me niet verjagen!’ is het verontwaardigde antwoord van Erik.

‘Helemaal mee eens’, bromt Arend.

‘Nou ja, het was maar een idee’, krabbelt Ad terug. ‘Ik wil hier ook niet weg.’

‘We gaan zo snel mogelijk een slot kopen, zodat de hut afgesloten kan worden’, stelt Erik voor.

‘Top, dat doen we!’ zegt Ad.

‘Laten we zachtjes aan maar weer teruggaan naar de overkant, want de mist wordt weer een beetje dikker’, schrikt Arend.

Zijn vrienden kijken rond en constateren dat Arend gelijk heeft. Van de zon is nu niets meer te zien. Ze keren zich om en gaan op een draf terug naar het strandje. Arend trekt de ketting los en even later start Erik de buitenboordmotor. Het eerste stuk vaart hij achteruit tussen de kribben door, totdat er voldoende water is om te kunnen keren. De jongens kijken goed uit of er schepen aankomen, want er hangen mistflarden boven het water. Gelukkig is er voldoende zicht om veilig te kunnen oversteken. Dan gaat het vol gas richting overkant.

Erik en Arend leggen samen de boot op slot aan de ketting. Ad koppelt de buitenboordmotor af en draagt hem voorzichtig op zijn schouders de krib af.

‘We brengen de motor bij jou thuis, Erik, en dan gaan we bij ons aan de chips’, oppert Arend.

Dat idee valt bij zijn maats goed in de smaak. De bedrukte stemming verdwijnt langzamerhand en hun goede humeur

krijgt de overhand. Samen sjouwen ze de motor naar de fietsen. Als hij achter op de fiets van Erik is vastgemaakt, lopen ze naast de fietsen voort, in de steeds mistiger wordende wereld.